

HỒI THỨ SÁU MƯỜI BẢY
TÀO THÁO DẸP XONG ĐẤT HÁN TRUNG
TRƯỜNG LIÊU MỘT TRẬN OAI VANG DẬY

Tào Tháo chia ba đội : Tiên phong có Hạ Hầu Huyền, Trương Hấp . Tháo và các hộ tướng đi Trung quân , hậu đội có Tào Nhon , Hạ Hầu Đôn áp vận lương thảo.

Trương Lỗ cùng em là Trương Vệ bàn cách đối phó. Sau phân binh, Trương Vệ cùng Dương Ngang, Dương Nhậm đi ra ải Dương Bình hạ trại. Trương Lỗ ở lại Hán Ninh đốc xuất lương thảo.

Quân Tào kéo đến trước Dương Bình Quan liền hạ trại, đêm ấy vừa toan nghỉ ngơi chợt lửa cháy rần rần, hai tướng họ Dương đã mang quân cướp trại. Quân Tào thua to, về thuật lại với Tào Tháo.

Tháo toan chém Hạ Hầu Huyền và Trương Hấp để nghiêm quân pháp, các tướng xúm vào xin nên Tháo lại tha.

Hôm sau Tào Tháo đem theo Hứa Chử, Từ Hoảng đi xem trại của Trương Vệ, thấy trại thập phần kiên cố.

Đang xem thì Dương Ngang, Dương Nhậm đổ ra đánh, tên bắn như mưa. Một mình Hứa Chử địch với hai tướng.

Từ Hoảng hộ vệ Tháo chạy, lại gặp Hạ Hầu Huyền, Trương Hấp, thế là Tào Tháo thoát nạn về trại.

Sau đó hai bên cầm cự gần hai tháng. Bỗng Tháo truyền lui binh.

Giả Hủ hỏi :

- Ta chưa hề thua, sao chúa công lại lui binh ?

Tháo nói :

- Giặc phòng bị kỹ quá ! Ta giả vờ lui binh cho giặc yên dạ rồi dùng quân khinh kỵ đánh chớp nhoáng mặt sau thành, thế nào giặc cũng phải thua .

Sau đó Tháo sai Hạ Hầu Huyền, Trương Hấp, mỗi người mang ba ngàn quân khinh kỵ theo đường nhỏ lên ra sau Dương Bình Quan, rồi truyền đại binh nhỏ trại lui quân.

Dương Nhậm vẫn nghi ngại Tháo có nhiều quỷ kế nên không dám đuổi theo .

Dương Ngang hăm hở :

- Ông không đi, tôi đuổi một mình .

Thế là Ngang kéo hết quân mã của mình mà đuổi. Sáng đó lại có nhiều sương mù, đi được nửa đường, nhìn không rõ, Ngang ra lệnh cho quân dừng lại. Lúc đó Hạ Hầu Huyền đã đi ra sau Dương Bình Quan, quân giữ trại nghe vó ngựa lại tưởng Dương Ngang trở về liền mở cửa, thế là quân Tào ùn vào, quân Hán Trung thua chạy. Đến khi sương tan, Dương Nhậm xông lại đánh với Hạ Hầu Huyền thì lại bị Trương Hấp đánh vỡ vào sau lưng. Còn Dương Ngang lui binh về thì thấy trại mình bị quân chiếm cả rồi, lúng túng thế nào đụng ngay Trương Hấp bị Hấp giết chết.

Trương Vệ thì bỏ cả ải quan chạy về Nam Trịnh.

Trương Lỗ nổi giận, toan chém Dương Nhậm. Nhậm xin đi đái tội lập công.

Lỗ lại tha cho, Dương Nhậm lại lãnh binh mã tên gần Nam Trịnh hạ trại.

Hạ Hầu Huyền tiến quân tới thì gặp Nhậm.

Nhậm sai bộ tướng Xương Kỳ ra đánh, bị Huyền chém chết tốt, Nhậm liền xông ra đánh Huyền bỏ chạy rồi dùng mẹo "đà đao" chém quặt trở lại. Nhậm chết lẩn xuống đất.

Tào Tháo liền cho kéo quân tới sát thành Nam Trịnh.

Trương Lỗ lo lắng, Diêm Phổ đứng ra tiến cử Bàn Đức để chống lại quân Tào.

Trương Lỗ sực nhớ ra, gọi Bàn Đức vào, thưởng rất hậu, rồi giao cho binh mã sai đi đánh Tào.

Bàn Đức vâng lệnh, ra dàn trận đối diện với Tào Tháo.

Tháo vốn biết danh Bàn Đức nên bàn với các tướng là nên dùng mưu mà bắt.

Trương Hấp vâng lời ra đánh rồi thua chạy. Hạ Hầu Huyền ra đánh tiếp rồi cũng thua chạy, kẻ đó Từ Hoảng đánh mấy hiệp rồi cũng rút lui, sau cùng Hứa Chử ra đấu rồi cũng chạy nốt.

Bàn Đức thắng luôn mấy tướng Tào.

Tào Tháo lại bàn với Giả Hủ.

Giả Hủ hiến kế nên hỏi lộ Dương Tùng, mưu sĩ của Trương Lỗ, để Trương Tùng dèm pha cho Lỗ nghi ngờ Bàn Đức, sau đó ta lại tính.

Tháo y kế, chọn một người tâm phúc, thưởng rất hậu, giao cho một bộ giáp yếm tâm bằng vàng mặc lót trong người ngoài mặc binh phục giả làm quân Hán Trung, ra chờ sẵn dọc đường.

Hôm sau, Tháo sai Hạ Hầu Huyền, Trương Hấp đi mai phục trước , lại cho Từ Hoảng ra thách đánh. Bàng Đức lập tức xông ra đánh Hoảng bỏ chạy, Đức đuổi theo, quân Tào bỏ luôn cả trại lương . Đức

thâu được, mừng lắm, báo tin thắng trận cho Trương Lỗ.

Bất ngờ ngay đêm đó, trại cháy ngùn ngụt, quân Tào ở đâu xông ra đánh bất ngờ, rồi thì Từ Hoảng, Hứa Chử, Trương Hấp , Hạ Hầu Huyền đều xông vào cướp lại trại, Bàng Đức chỉ còn kịp nhảy lên ngựa hướng về Nam Trịnh mà chạy. Tới nơi, Thành mở cửa cho Bàng Đức và ít quân chạy vào, lúc này thì người tâm phúc của Tào Tháo đã trà trộn vào đám quân Bàng Đức vào được thành rồi ! Tên này sau đó lần mò đến phủ Dương Tùng xin yết kiến. Tùng cho vào , tên này liền cởi tấm giáp bằng vàng ra, đệ lên Tùng thưa rằng :

- Ngụy Công ngưỡng mộ tài đức của Ngài nên có vật này làm tin kèm theo một bức mật thư . Nói đoạn đệ thư của Tào Tháo.

Dương Tùng được của híp mắt lại, đọc thư xong, bảo tên quân rằng :

- Người về bẩm với Ngụy công ta sẽ có kế hay và phụng báo sau nhé !

Tên quân ra về, ngay đêm ấy Dương Tùng vào yết kiến Trương Lỗ nói rằng :

- Bàng Đức ăn của đút của Tào Tháo nên đã giả vờ thua trận vừa rồi ?

Trương Lỗ cả tin, sau đó cho gọi Bàng Đức vào ra lệnh :

- Ngày mai phải ra đánh thắng Tào Tháo, nếu còn thua, ta sẽ chém đầu !

Bàng Đức tức bực lui ra.

Hôm sau ra đánh, Tháo cho Hứa Chử nghinh địch , đánh một hồi, Hứa Chử chạy, Đức giục ngựa đuổi theo.

Tới dốc núi, chợt có Tào Tháo đứng một mình ở trên mà gọi :

-Bàng Lệnh Danh, sao không hàng mau ?

Bàng Đức tức thời giục ngựa lên núi bắt Tào Tháo, bỗng âm một tiếng cả người lẫn ngựa đều xa xuống hố ! Quân Tào móc Bàng Đức lên giải tới trước Tào Tháo.

Tháo xuống ngựa thét quân lui ra, tự tay cởi trói cho Bàng Đức .

Đức chợt nghĩ :

- Trương Lỗ hay đa nghi, lại tàn bạo, Tào Tháo thì biết trọng hào kiệt trên đạn . Thế là tức tình nguyện xin hàng.

Tháo liền mới Đức lên ngựa cùng mình song song về trại .

Lỗ trông thấy càng tin Dương Tùng nói đúng !

Thế là cùng đêm ấy Trương Lỗ đem cả gia quyến mở cửa Nam, phá vòng vây chạy về Ba Trung.

Tháo vào thành Nam Trịnh, thấy kho đạn được Trương Lỗ niêm phong kỹ càng để lại chớ không đốt, thì có lòng thương hại Trương Lỗ .

Tháo cho người tới Ba Trung khuyên Lỗ hàng, Lỗ cũng muốn hàng nhưng Trương Vệ không chịu.

Dương Tùng bèn gửi mật thư cho Tháo bảo cứ tiến đánh, mình sẽ làm nội ứng.

Tức thời Tháo tiến quân tới Ba Trung.

Trương Vệ ra đánh bị Hứa Chử chém chết.

Hay tin , Trương Lỗ chưa biết tính sao thì Dương Tùng bảo :

- Chúa công nên đích thân ra đánh một trận, tôi xin hết lòng bảo vệ thành trì .

Lỗ nghe lời, mở cửa thành xuất quân. Vừa kéo ra chưa kịp dàn trận, hậu quân tự nhiên rối loạn . Lỗ toan quay về , nhưng Dương Tùng đã rút cầu treo, không mở cửa cho Lỗ vào.

Trương Lỗ không biết tính sao, thỉnh linh Tào Tháo xuất hiện hô lớn :

- Sao không hàng đi ?

Lỗ đánh xuống ngựa đầu hàng. Tháo nghĩ đến lúc trước Lỗ bỏ thành chạy mà còn niêm phong kho đạn để lại thì thương lắm, phong cho Lỗ làm Trấn Nam tướng quân, bọn Diêm Phổ được phong Liệt Hầu, riêng Dương Tùng bán chúa cầu vinh bị Tháo thét tả hữu lôi ra chợ chém đầu làm gương cho thần hạ. Mọi người đều hả dạ.

Thế là Tào Tháo thân được Hán Trung.

Quan Chủ Bạ Tư Mã Ý bước ra thưa :

- Nay Ích Châu đã bị rúng động. Xin chúa công hãy thừa cơ tiến binh ắt sẽ trừ được Lưu Bị.

Tháo thở dài mà rằng :

- Đã được Lũng, lại còn đòi Thục ! Thục con người khổ sở vì không biết thế nào là đủ.

Nói rồi cho quân nghỉ, không đánh Thục.

Lúc ấy bên Tây Xuyên nghe tin Tào Tháo hạ Đông Xuyên khắp nơi đều nhón nháo tin rằng thế nào quân Tào cũng đánh sang.

Khổng Minh bèn bàn với Huyền Đức :

- Tháo vẫn còn để quân ở Hiệp Phì là vì còn sợ Tôn Quyền . Nay ta trả Đông Ngô ba quận Trường Sa, Quế Dương, Giang Hạ và sai người sang dụ thuyết khiến Tôn Quyền đánh úp Hiệp Phì mới giải được mối nguy này.

Y Tịch liền bước ra xin đi.

Huyền Đức lên trao cho lễ vật, sai sang Kinh Châu báo với Vân Trường sự thể phải trao lại ba quận cho Đông Ngô, rồi sau đó tới Mạt Lãng ra mắt Tôn Quyền.

Y Tịch tới Mạt Lãng bèn xin vào yết kiến Tôn Quyền .

Quyền cho vào.

Tịch thưa :

- Trước đây Gia Cát Tử Du sang thu ba quận, vì quân sự chúng tôi đi vắng nên việc chưa xong. Nay Vân Trường được lệnh trao trả ba quận về Đông Ngô rồi, ba quận còn lại cũng định trả nốt, hiềm vì Tào Tháo vừa lấy mất Đông Xuyên nên Vân Trường chưa có đất dung thân. Nay Tháo bỏ trống Hiệp Phì, mong Quan Hầu khởi binh chiếm lấy. Tháo bị động thì chúa công tôi khởi binh đánh lấy Đông Xuyên giao cho Vân Trường giữ, ba quận còn lại lúc đó xin trao trả Đông Ngô ngay.

Quyền tạm cho Y Tịch lui ra để bàn với các mưu sĩ.

Trương Chiêu nói :

- Đây là Lưu Bị sợ Tháo đánh Tây Xuyên nên lập mưu này. Tuy nhiên ta cứ lấy ba quận, lại nhân lúc Tháo còn kẹt ở Hán Trung, xa xôi mà đánh lấy Hiệp Phì, cũng là một việc rất hay !

Quyền nghe lời, dặn dò Y Tịch rồi cho về Tây Xuyên, sau đó truyền Lỗ Túc đi thu nhận các quận Trường Sa, Giang Hạ, Quế Dương, đặt quan cai trị, đòi Lã Mông, Cam Ninh, Lãng Thống về dự cuộc chinh chiến lấy Hiệp Phì.

Lã Mông hiến kế :

- Hiện Hoãn Thành là nơi cung cấp lúa gạo cho Hiệp Phì, ta nên đánh Hoãn Thành trước .

Tôn Quyền khen phải, rồi cho Lã Mông, Cam Ninh đi tiên phong Trương Khâm, Phan Chương đi hậu tập, Quyền đích thân dẫn các tướng khác đi Trung Nguyên.

Quân Ngô qua sông, chiếm Hòa Châu, tiến đến Hoãn Thành.

Thái Thú ải này là Chu Quang vội cho người sông Hiệp Phi cầu cứu. Tôn Quyền đến gần thành quan sát, trên thành bắn xuống như mưa, một mũi tên bắn trúng cây lọng che đầu quyền.

Đồng Tập hiến kế :

- Xin cho đập ụ cao ngoài thành đánh vào .

Từ Thịnh nói :

- Cứ dùng thang dài cũng được .

Lã Mông nói :

- Như vậy mất thời giờ, quân Hiệp Phi có thể tới kịp. Theo tôi, mai cứ đánh thật gấp là phá được thành .

Quyền y kế hôm sau cho thi hành liền, quân trên thành liệng đá xuống âm ầm. Cam Ninh xông bừa lên thành đập Chu Quang một cơn ngã luôn, quân Ngô ào ạt vào thành , quân Tào hàng rất nhiều, Quyền chiếm được Hoãn Thành.

Trương Liêu dẫn quân đi cứu, hay tin, vội quay về Hiệp Phi.

Tôn Quyền cả thắng, liền bày tiệc khao quân, ca tụng mãi Cam Ninh, khiến Lã Thống nhớ lại mối thù cha, tức giận hầm hầm xin ra múa kiếm, định giết Cam Ninh, Ninh đoán biết bèn rút gươm ra múa.

Thấy thế nguy cấp, Lã Mông vội một tay cầm mộc , một tay cầm đao, gạt hai người ra mà rằng :

- Các ông không múa giỏi bằng tôi !

Quyền lật đật đứng lên nói lớn :

- Ta đã bảo lên bảo hai người không nên nhớ chuyện cũ nữa, nay sao còn gây sự như vậy ? Lã Thống đành phục xuống khóc, Quyền phải khuyên giải mãi.

Nói về Trương Liêu ở Hiệp Phi, một hôm nhận được một chiếc hộp của Tào Tháo, trên viết mấy chữ "Giặc đến hãy mở " .

Hôm sau Tôn Quyền dẫn quân tới đánh, Liêu mở hộp ra thấy chữ :

- Nếu Quyền đem quân tới thì hai tướng Trương , Lý ra đánh, để Nhạc tướng quân giữ thành .

Liêu đưa cho Lý Điển , Nhạc Tiến xem.

Liêu nói :

- Theo tôi nên đánh một trận quyết liệt cho vững lòng quân ta, mới giữ được thành .

Nhạc Tiến bàn :

- Giặc đông , theo tôi, cố thủ là hơn . Lý Diễn lặng thính.

Trương Liêu khẳng khái nói :

- Các ông cứ nhục như vậy, tôi xin ra thề một trận tử chiến với giặc !

Dứt lời, kêu tả hữu mang ngựa tới. Lý Diễn vội nói :

- Tướng quân đã hết lòng như vậy, Diễn này xin nghe lệnh chỉ huy.

Trương Liêu mừng rỡ, bèn bảo Lý Diễn ngày mai đem quân mai phục ở bên Tiêu Dao, hễ quân Ngô đi qua thì chặt luôn cầu Tiêu Su.

Lý Diễn vâng lệnh.

Bấy giờ Tôn Quyền sai Lã Mông, Cam Ninh đi tiên phong. Quyền với Lã Thống đi giữa, các tướng theo sau, cùng tiến tới Hiệp Phì.

Hai tướng Ngô gặp ngay Nhạc Tiến.

Tiến giả thua bỏ chạy, Lã Mông, Cam Ninh đuổi theo.

Tôn Quyền cũng thúc binh qua phía Bắc bên Tiêu Dao.

Tức thời, Trương Liêu, Lý Diễn hai bên cùng xông ra, Quyền hoảng kinh muốn kêu Lã Mông, Cam Ninh trở lại nhưng không kịp.

Lã Thống chỉ có ba trăm kỵ binh không sao lui được quân Tào, bèn kêu lớn gọi Quyền :

- Chúa công mau lui qua cầu Tiêu Su !

Kêu vừa dứt, phục binh Trương Liêu ào ào kéo tới. Quyền giục ngựa lên cầu thì phía Nam cầu đã bị phá gãy ! Quyền chắc phen này nguy đến tánh mạng, chợt viên nha tướng Cốc Lợi kêu lớn :

- Xin chúa công hãy lùi lại một quãng, rồi vọt hết sức mà phi qua cầu !

Quyền liền lui ngựa lại ba trượng, rồi ra roi quất mạnh, ngựa lao tới tung gió bay qua phía Nam cầu !

Lập tức Từ Thịnh, Đông Tập ghé thuyền lại đón . Trận này, ba trăm quân bộ hạ của Lã Thống đều bị giết hết, Thống chạy quanh ven sông, may Tôn Quyền trông thấy, cho ghé thuyền lại cứu được.

Còn Lã Mông, Cam Ninh bị các tướng Tào vây khốn, liều chết bao phen mới thoát được . Một trận này, oai danh của Trương Liêu vang dậy !

Về được dinh, Quyền trọng thưởng cho Cốc Lợi, Lăng Thống rồi thu quân về Nhu Tu bàn kế phản công, một mặt sai người về hậu phương bổ xung thêm quân mã.

Trương Liêu được tin Quyền thâm thập thêm nhiều viện binh cũng lập tức phi báo Tào Tháo ở Hán Trung.

Tháo được tin hỏi các mưu sĩ :

- Lúc này nên đánh Tây Xuyên chưa ?

Lưu Hoa bàn :

- Nên cứu nguy Hiệp Phì rồi đánh Giang Nam trước, sau hãy đánh Thục .

Tháo liền đem binh xuống đánh quân Ngô ở Nhu Tu.

LỜI BÌNH:

- Tháo coi Hứa Chử là trung thần. Ấy là kẻ tặc thần mà yêu trung thần. Tháo coi Dương Tùng là tặc thần. Ấy là kẻ tặc thần ghét tặc thần. Ôi, mình là tặc thần mà cũng thích trung và ghét nịnh, mâu thuẫn thay!

- Bàn Đức bỏ Mã Siêu để Tào Tháo thì còn kém hơn Dương Phục là kẻ đánh Mã Siêu để hả dạ, chẳng qua vì mối thù Vi Khang. Còn Bàn Đức là kẻ một gia tướng của Mã Đằng sao lại cam tâm đi thờ kẻ giết Mã Đằng là Tào Tháo?

- Tào Tháo đã chiếm được cả Đông Xuyên mà không dám tiến binh đánh Tây Xuyên là vì Tào Tháo có ba điều sợ sệt. Trước kia vừa phá xong đại quân Viên Thiệu đã vội vượt sông Hà, kéo đến sông Giang đánh Đông Ngô đến nỗi bị thua trận Xích Bích đó là một kinh nghiệm. Lăn vào đất Thục hiểm trở, không thể rút chân ra được, rủi Đông Ngô hợp binh với Kinh Châu Bắc phạt, đánh thẳng đến Tràn An thì sao? Đó là hai điều lo. Khổng Minh hiện đang phò Lưu Bị, trước kia còn nép mình trong toà Bác Vọng, Tân Dã mà đã phá tan nhuệ khí của Tào, hướng hồ nay đã đã được cả một vùng Tây Xuyên rộng lớn. Đó là ba điều ngại. Có ba điều áy náy trong lòng như vậy thì Tào Tháo làm gì dám tiến binh vào Tây Thục. Cái cơ "tự mãn" chỉ là tâm trạng của kẻ gian hùng che giấu lòng sợ sệt của mình trước ba quân tướng sĩ mà thôi, không phải Tháo không tham vọng lấy Tây Xuyên đâu.

- Hai nhà Lưu, Tôn chia cắt Kinh Châu, nhưng sự thực chính là Tào Tháo đã cắt Kinh Châu đấy. Nếu Tháo không tiến binh đánh lấy Hán Trung thì Kinh Châu vẫn không bị cắt.

Trước kia Huyền Đức hứa cắt mà vẫn không cắt, không phải là do Vân Trường ngăn trở đâu. Nếu do Vân Trường ngăn trở thì tại sao lúc này Y Tịch vừa đến Vân Trường đã chịu cắt ngay?

- Việc binh có lúc chậm thì được, có lúc chậm thì hỏng. Lúc dẹp Liêu Đông không theo kế sách đánh chớp nhoáng của Quách Gia thì hỏng. Việc lấy Hoãn Thành không theo kế hoạch chớp nhoáng của Lữ Mông thì không công. Việc giữ thành, có lúc nên mở cửa ra đánh thì thắng, có lúc cần cố thủ thì mới nên việc. Cho nên, trong Tam Quốc chỉ kế sách về binh lược muôn màu muôn sắc, chẳng kém gì trong binh thư Tôn tử.

- Khổng Minh chặt cầu Kim Nạn bắt được Trương Nhiệm, Trương Liêu chặt cầu Tiểu Sư mà không bắt được Tôn Quyền, đó không phải Trương Liêu kém mưu mà chính là Trời đã giúp Tôn Quyền đó.

Kẻ sáng suốt xem việc Huyền Đức vượt ngựa Đàn Khê đã đoán biết ngôi báu Thành Đô dành sẵn cho ai rồi. Cũng như xem việc Tôn Quyền vượt bến Tiêu Diêu đã thấy vượng khí đất Mạt Lãng như thế nào rồi.

© [HQD](#)